

STATEMENT BY THE MINISTER OF HOUSING, THE
HON. P.W. BOTHA, M.P.

For Immediate Release - 17.10.1962.

Rented houses for the lowest income groups will be made available to the public on a larger scale than in the past as part of a comprehensive project of the Department of Housing, which is aimed at wiping out all arrears as regards the housing of Whites, Coloured and Indians.

In the past 14 years R301,068,456 were appropriated from State funds for the building of 291,342 houses. From 1920 to March 31, 1962, a total amount of R401,346,468 was appropriated in respect of 378,884 homes. In other words, in the past 14 years the expenditure was approximately three times as much as in the previous 28 years.

All sections of the population, irrespective of race or colour, benefited by the building of these houses. More than half of the amounts spent was for non-White housing, but the section of the population on which most was spent was the White population.

Since 1920, R192,303,991 were spent on 60,294 houses for Whites; R12,225,028 on 8,517 for Asiatics; R50,888,100 on 51,211 houses for Coloureds and R145,929,249 on 258,862 houses for Bantu.

The respective figures for the 14 years ending March 31, 1962, are: Whites: R144,570,981 for 37,993 houses; Asiatics: R10,659,622 for 7,327 houses; Coloureds: R31,106,962 for 31,212 houses and Bantu: R114,730,891 for 214,810 homes.

The major part of the funds supplied by the State were spent on municipal housing projects - R239,830,774 for 276,021 houses in the past 14 years, compared with R85,920,936 for 84,605 houses in the previous 28 years.

In the past 14 years, out of a total of 15,321 houses that cost R61,237,682, 14,132 houses were provided for Whites under projects undertaken directly by the National Housing Commission.

Until November 3, 1961, the National Housing Office functioned principally as the administrative organ of the National Housing Commission and the Bantu Housing Board which were established in terms of the Housing Act, 1957 to carry out the Government's housing programme. On that date the Government transformed the National Housing Office into a new, fully fledged State Department viz. the Department of Housing, within which the National Housing Commission and the Bantu Housing Board now function as statutory organs.

The aims of the new independent State Department are, inter alia, specifically the following:-

(a) to see that local authorities, in terms of Section 3 of the Slums Act, 1934, take the necessary steps to provide as far as is practically possible adequate housing to all needy persons under their jurisdiction and by so doing to eradicate slum conditions.

(b) to guard /.....2

- (b) to guard strictly against the exploitation of tenants who occupy houses which are subject to rent control in terms of the Rents Act, 1950;
- (c) to provide the necessary means, guidance and machinery for the resettlement in their own group area of persons who become unqualified in their residential areas.
- (d) whenever necessary, itself to initiate and to carry out housing schemes, so as to ensure swift provision of housing where local authorities are unable, for some or an ^{other} acceptable reason to provide for the needs of their area themselves.

In the interest of effective operation the Department of Housing has decentralised its work on a broad basis. From December, 1962, fully fledged regional offices are being established in the following centres: Johannesburg, Pretoria, Durban Port Elizabeth, Cape Town, Bloemfontein and Kimberley - as a sub-office of Bloemfontein. (The area served by each office is indicated in the addendum).

All applications for loans must be handed in at the regional offices concerned, where they will be dealt with. The technical personnel at the various offices can inquire into any project and control its implementation,

In order to accelerate the carrying out of housing projects, the Public Service Commission has recommended the creation of a second post of under-secretary in the Department's head office in Pretoria. The holder of the post has already commenced duty.

He will be the direct link between the Head of the Department and all outside bodies. City councils will thus in future be fully and completely informed on their obligations, as well as on the ways to meet those obligations in terms of the Slums Act 1934, and the Housing Act, 1957. He will also have regular discussions with local authorities. In addition, he will liaise continually with the Departments of Community Development, Coloured Affairs and Indian Affairs, in connection with the housing of the race groups concerned.

The Department hopes that any arrears as regards the housing of Whites, Coloureds and Indians will be removed within a reasonable time. It is not possible to wipe out all arrears within a very short period, but the public can be assured that slum clearance will be diligently emphasised. As part of the project, rented houses for the lowest income groups will be provided on a bigger scale than in the past.

In this connection the Department will continue building on the proud record set-up in respect of housing in South Africa.

REGIONAL OFFICES

Johannesburg:

This office serves the industrial area of the Witwatersrand, the north-eastern part of the Orange Free State, an area bounded by the districts of Klerksdorp, Randfontein and Krugersdorp up to Halfway House in the west, and by the districts of Germiston, Benoni, Springs, Leslie, Standerton and Vrede in the north-east, and by Memel, Tweeling and Petrus Steyn up to Klerksdorp in the south.

/ Pretoria

.....3

PRESS RELEASE BY THE SECRETARY FOR AGRICULTURAL TECHNICAL SERVICES, DR.P.W. VORSTER

JOINT CAMPAIGN AGAINST THE TSETSE FLY : SOUTH AFRICA, THE FEDERATION AND MOCAMBIQUE

For Immediate Release - 16.10.1962

The Governments of South Africa, the Federation of Rhodesia and Nyassaland, and of Mocambique have initiated a joint campaign against the tsetsefly.

The first units began operations during September in Southern Rhodesia, south of the Lundi river - approximately 50 miles from the South African border.

The action is intended to prevent the tsetse fly from establishing itself in the Nuanetse drainage area and thus threatening the Kruger National Park.

It is intended to apply further measures to check the southern advance of the tsetse fly type, Glossina Morsitans, which has established itself in recent years in the Lundi river area.

These measures will probably have to be maintained for several years until the threat has been permanently eliminated from the present danger area.

In the action the South African, Federal and Mocambique authorities provide staff and insecticide for combatting the tsetse fly.

The joint action is the result of a joint survey by a working party, carried out last year. The purpose was to undertake a pupal-casing survey to trace the breeding areas of fly. The survey confirmed that the tsetse fly, mainly the Glossina morsitans had established itself during the past few years in the Lundi river area, west of the Sabie river confluence in Southern Rhodesia. The general tendency of the tsetse fly is to spread once again to the regions where it was established before the Rinderpest of 1896. The southernmost point to which the fly has already spread, was recently determined in the Gulvene river, approximately 50 miles from Pafuri and the Limpopo River.

The morsitans-type of tsetse fly is known to have existed in large parts of the Transvaal Lowveld before the Rinderpest epidemic of 1896-97. As a result of the Rinderpest, which killed off most of the susceptible domestic and wild animals the tsetse fly disappeared from the Transvaal Lowveld and the Kruger National Park and remained in only limited focal points in the northern parts of Southern Rhodesia and Mocambique.

A different type, viz. Glossina pallidipes, however, settled in Northern Zululand where it was exterminated by means of an intensive campaign during 1946 to 1952.

Issued by:
Department of Information,
PRETORIA.

16.10.62

STATEMENT BY THE SECRETARY FOR HOUSINGFor immediate release 17/10/62

The Housing Commission is at present the owner of 1,620 formerly Bantu-occupied stands in Sophiatown, and of 311 stands in Martindale.

As virtually all the Bantu and other races have now been removed, the Department of Housing will soon make a start with great building activity in these areas.

The proposed programme comprises:

- (a) The building of 40 private schemes consisting of nine types in Sophiatown at a point near Westdene. Tenders for this will be invited at the end of November;
- (b) the building of 400 houses during the next twelve months on one-third of the area. Thereafter 400 houses will be built annually on the remaining two-thirds;
- (c) the selling of vacant stands to members of the public to build their own houses with the necessary aid from either the Housing Fund or a building society, or both. Further details will be made available by the Department of Housing in due course.

In co-operation with the City Council of Johannesburg, the local authority concerned, considerable sprucing up of the existing town planning scheme will be undertaken, because both the State and the City Council desire to transform the former slum area into something attractive. It is even expected that a large school for white children will be built there. Parks and playgrounds for which the Housing Commission will have to sacrifice many residential stands, are also foreseen.

The Housing Commission plans to exercise its powers in terms of section 43 bis of the Housing Act, 1957 and rename the areas. On an executive committee meeting on October 16, it was decided to submit for comment to the Administrator and the local authorities concerned, as is required by the Act, the name Verwoerdburg in the place of Sophiatown. (On receipt of their comments, the Commission will come to a final decision on the matter)

The Commission's intention to name the areas after Dr. Verwoerd is based on his past record for the following reasons:

- (a) At the time he was professor, he was intensively concerned with the uplifting of a great section of the Whites in this country. He was for instance the secretary of the big national congress which was held in 1933 with a view to uplift the Whites;
- (b) during his whole career as professor he was continually helping to find a course on a scientific basis in respect of the sociological aspects of our national life;
- (c) as the then Minister of Native Affairs, he was directly responsible for the settlement of the non-Whites of Sophiatown and Martindale and the creation of a White complex in these areas.

Steps taken by him at the time, also resulted in the creation of Bantu residential complexes in Johannesburg and also indirectly in the establishment of a Coloured residential complex.

Issued by: Department of Information, PRETORIA.

17/10/62.

PERSVERKLARING DEUR DIE SEKRETARIS VAN LANDBOU-
TEGNIESE DIENSTE, DR. P.W. VORSTER

Vir Onmiddellike Vrystelling - 16.10.62

GESAMENTLIKE VELDTOG TEEN DIE TSETSEVLIEG:
SUID-AFRIKA, DIE FEDERASIE EN MOSAMBIEK

Die Regerings van Suid-Afrika, die Federasie van Rhodesië en Njassaland, en van Mosambiek, het 'n gesamentlike veldtog teen die tsetsevlieg begin.

Die eerste eenhede het in September suid van die Lundi-rivier in Suid-Rhodesië met bestrydingsmaatreëls begin - ongeveer 50 myl van die Suid-Afrikaanse grens af.

Die optrede is daarop gemik om te voorkom dat die tsetsevlieg homself in die Nuanetse-opvanggebied vestig en sodoende die Kruger-wildtuin bedreig.

Daar word verder beoog om maatreëls toe te pas wat die suidwaartse trek van die tsetsevliegtipe, die Glossina morsitans, te stuit. Hierdie tipe tsetsevlieg het in die jongste jare homself in die Lundi-riviergebied gevestig.

Die bestrydingsmaatreëls sal waarskynlik vir etelike jare volgehou moet word totdat die bedreiging blywend uit die huidige gevaargebied uitgeroei is.

In die veldtog voorsien die Suid-Afrikaanse, Federale en Mosambiekse owerhede personeel en insektedoders vir die stryd teen die tsetsevlieg. Die gesamentlike veldtog is die gevolg van 'n gesamentlike opname wat verlede jaar gedoen is. Die doel was om deur middel van 'n papiërop-opname die broeiplekke van die vlieg vas te stel. Hierdie opname het bevestig dat die tsetsevlieg, en veral die Glossina morsitans, homself in die jongste jare in die Lundi-riviergebied - ten weste van die samelocp met die Sabie-rivier in Suid-Rhodesië - gevestig het. Die algemene neiging van die vlieg is om te versprei na die dele waar hy voor die runderpes van 1896 gevestig was.

Die mees suidelike punt waarheen die vlieg reeds versprei het, is onlangs in die Gulvene-rivier, ongeveer 50 myl van Pafuri en die Limpoporivier, vasgestel. Dit is bekend dat die morsitanstipe tsetsevlieg vroeër in groot dele van die Transvaalse Laeveld voorgekom het. As gevolg van die runderpes van 1896-97, waardeur die meeste van die besmetbare mak en wilde diere uitgeroei is, het die vlieg uit die Transvaalse Laeveld en die Kruger-wildtuin verdwyn en slegs in gelokaliseerde kolle in die noordelike dele van Suid-Rhodesië en Mosambiek voorgekom.

'n Ander tipe, die Glossina pallidipes, het egter in Noord-Zoeloeland gevestig geraak waar hy deur middel van 'n intensiewe veldtog gedurende 1946 tot 1952 uitgeroei is.

Uitgereik deur:

Departement van Inligting,
PRETORIA.

16.10.62

TOESPRAAK DEUR SY EDELE P.W. BOTHA BY
GELEENTHEID VAN DIE HOEKSTEENLEGGING
VAN DIE SKOOL VIR KLEURLINGEPILEPTICI
TE WORCESTER. 20 OKTOBER 1962.

Geagte meneer die seremoniemeester, Hoogeerwaarde Moderator en lede van die Sinode van die N.G. Sendingkerk in Suid-Afrika. Meneer die Burgemeester, lede van die Bestuursraad, dames en here.

Die vordering wat 'n volk reeds gemaak het op pad na volwaardige beskaafdheid en volwassedom, word weerspieël in sy gesindheid teenoor sy oues van dae, sy minderbevoorregtes en sy ligaaamlik en geestelik afwykendes.

Daarom, mnr. die seremoniemeester, dames en here, is dit vir my altyd 'n besondere aangename ervaring om getuie te kan wees van die ontplooiing van die welsynsgedagte.

Waar ek nou in die posisie gestel word om - al is dit op hierdie simboliese wyse - my deel by te dra tot die skepping van 'n nuwe geleentheid vir die Kleurlingkind doen ek dit met 'n gevoel van opregte waardering. Jeëns diegene wat na vore gekom het om 'n aadwerklike diens te lewer aan die Kleurlingjeug wat besondere aandag vereis - naamlik die kind wat aan epileptiese aanvalle ly.

DOWES EN BLINDES

Dit is bekend dat daar reeds goeie voorsiening bestaan vir die behandeling, opleiding en benutting van die dowe Kleurlingkind. Binne sig van waar ons nou hier vergader staan, vind ons 'n dowseskool vir ongeveer 250 Kleurlingkinders wat, net soos hierdie projek, opgerig is op inisiatief van die N.G. Sendingkerk in Suid-Afrika. By hierdie dowseskool geniet die leerling 'n opleiding wat pedagogies aangepas staan by sy besondere belemmering en kry hy die geleentheid om op doeltreffende wyse kontak te maak met die buitewêreld.

Wat die Blinde Kleurlingkind betref, vind ons 'n modern beplande en doeltreffende skool en koshuis vir 150 leerlinge in Belville sodat ook wat hierdie belemmering betref, tot 'n groot mate in die behoefte voorsien word.

Al hierdie skole staan onder kerklike bestuur en word gadministreer met behulp van toekennings op 'n voorgeskrewe grondslag deur die Departement van Kleurlingsake. Hierdie Departement se huidige begroting maak voorsiening vir 'n totaal van R260,000 ten gunste van die genoemde skole, en hierdie bedrag kan dan beskou word as die Staat se bydrae ter bevordering van die opleiding en welsyn van die dowe en blinde Kleurlingkind in Suid-Afrika.

900 EPILEPTIESE KINDERS

Wat die epileptikus betref is, of, meer korrek, was daar tot hierdie oomblik, geen voorsiening hoegenaamd vir dergelyke opleiding en versorging nie - 'n behoefte wat lank reeds gevoel is en 'n aantal jare gelede deur 'n departementele ondersoekkomitee pertinent onder die aandag gebring is. Hierdie komitee het die voorkomsyfer vir epileptiese Kleurlingkinders van skoolgaande ouderdom op 762 vasgestel. Aangeneem kan word dat nou, meer as 10 jaar later, die syfer weens die natuurlike bevolkingsaanwas, om en by die 900 sal wees.

Hoeveel van hierdie getal wel op skoolbanke sit is onmoontlik om vas te stel. Dit kan voorts aangeneem word dat die besondere

aanpassingsprobleme van die epileptiese kind met die insidente wat daaruit mag voortspruit, hom afskrik van skoolbywoning of meebring dat hy nie so geredelik as die normale kind in die skoolmilieu opgeneem word nie.

'n Komitee van Onderzoek oor die Afwykende Kind, het gevind dat ongeveer een-derde van 'n groep onderseekte epileptiese kinders tot so 'n mate onderhewig aan aanvalle is, dat hul teenwoordigheid in gewone skole steurend inwerk op die ander leerlinge met gevolglik emosionele aanpassingsprobleme vir die epileptikus self. Vir die-sulkes moet dan spesiale skoolvoorsiening getref word omdat hul, ingevolge die Wet op Buitengewone Onderwys, nie voldoende voordeel kan trek uit gewone onderrig wat in die normale gang van onderwys verskaf word nie of nie 'n gewone klas in 'n gewone skool behoort by te woon nie omdat sodanige bywoning vir hulself en vir die ander leerlinge in daardie klas nadelig mag wees.

Met ons syfer van 900 epileptiese Kleurlingkinders in gedagte, kan dan aangeneem word dat 300 van hulle, vanweë hul afwyking nie die gewone skole sal kan bywoon nie en dus spesiale skoolvoorsiening nodig het.

By gebrek aan die nodige voorsiening vir hierdie 300 ongelukkige kinders, kan die lot van elkeen alleen aan die verbeelding oorgelaat word; Geestelik geïsoleerd van 'n gemeenskap wat met vertwyfeling en dikwels met afsku op hulle neerkyk, oorgelaat aan die genade en gebrekkige versorging van onkundige ouers en voogde wat miskien nie oor die nodige materiële middele beskik om in die elementêre fisiese behoeftes te voorsien nie, totaal onkundig, ongeskoold en ongeletterd, is die epileptiese Kleurlingkind aangewys op 'n toekoms wat nie juis belowend vir hom en sy gemeenskap kan wees nie.

BEKEND DEUR DIE EEUE

Die geskiedenis van die Epilepsie is waarskynlik so oud soos die mens self en is die kliniese simptome, selfs in 'n betreklik resente tydperk in die geskiedenis, beskou as die werk van duiwels wat hul om een of ander rede in die persoon tuisgemaak het. Dit is bekend dat van die eerste snykundige operasies aan die mens bekend, juis die uitdrywing van hierdie vermeende bose geeste ten doel gehad het.

Die duistere geheimsinnigheid waarin die verskynsel van epilepsie neig om gehul te word en die bygelowige afkerigheid te bespeure by die gewone man in die straat, doen baie skade aan die saak van doeltreffende behandeling en opheffing van die epileptikus. Heel paslik is dit dan ook die Christelike Kerk en by name die N.G. Sendingkerk in Suid-Afrika wat nou na vore gekom het om teen die duistere magte van moderne vergissings en bygeloof die wapen op te neem en die openbare mening in te lig oor die noodsaaklikheid van 'n nugtere en wetenskaplike benadering van die hele vraagstuk.

Die epileptiese toestand is geen siekte in die ware sin van die woord nie, maar 'n verstoring van die neurologiese funksie van die brein net soos reumatiek 'n patologiese toestand van die gewrigte, brongitis van die longe en leukemie van die bloed is.

Die openbare mening moet wegdoen met die eeu-oue vooroordele en wanbegrippe en die epileptikus aanvaar as 'n doodgewone mens wat ook die reg het op 'n normale en gelukkige lewe.

VALSE MENING

Die valse mening word nog steeds gehuldig dat die epileptikus 'n swak prognose bied en, goeie mediese behandeling ten spyte, gedoem is tot intellektuele en liggaamlike aftakeling. Alhoewel dit by 'n

paar gevalle waar mag wees, is dit 'n bemoedigende feit dat 'n groot persentasie epileptici spontaan herstel selfs na 'n lang geskiedenis van aanvalle en geen teken van intellektuele deteriorasie toon nie.

Statistieke bewys dat 80% van diemense op die wyse geteister, tog 'n normale en nuttige lewe kan lei. Trouens, die verlede lewer genoegsame bewyse van bekende epileptiese manne en vroue wat meer as hul plek volgestaan het in hul onderskeie lewensfere. Niemand sal ontken nie dat mense soos Julius Ceasar, Van Gogh, Lord Byron, Koning Frederick die Grote, Berlioz... om maar 'n paar te noem, briljante persoonlikhede was wat, ten spyte van hul belemmering, uitgestyg het bo hul tydgenote en 'n besondere bydrae kon lewer tot die uitbouing en vorming van 'n beter wêreld.

UNIVERSELE VERSKYNSEL

Die epileptiese toestand is nie selektief nie, maar word aangetref by alle stande, klasse, bevolkingsgroepe en rasse.

Op ons, wat deur die Hand van die Voorsienigheid, hierdie toestand gespaar gebly het, rus die plig om begrypend te staan teenoor die besoekings van ons minder gelukkige medemens.

HULDE AAN N.G.SENDINGKERK

Alle eer en waardering gaan uit na die N.G.Sendingkerk wat nie alleen die groot behoefte aan versorging en opleiding van die epileptiese Kleurlingkind besef het nie, maar ook die inisiatief geneem het om met behulp van staatsteun hierdie skool en koshuis daar te stel.

Voorbereidingswerk deur die welsynskommissie van die Sendingkerk in opdrag van die Sinode en onderhandelings met die Departement van Onderwys, Kuns en Wetenskap, het reeds in 1959 vrugte afgewerp deur dat laasgenoemde Departement R70,000 op sy leningsbegroting vir die boekjaar 1960/1961 voorsien het vir die oprigting van 'n skool vir epileptiese Kleurlingkinders op Worcester.

STAATSTEUN

By die oorname van Kleurling Spesiale Skole in 1961 is hierdie bedrag oorgeplaas op die Leningsbegroting van die Departement van Kleurlingsake vir die boekjaar 1961/1962. Na verdere ondersoek deur die Departement van Publieke Werke en by inagneming van sekere essensieële uitgawes wat destyds nie in die oorspronklike beraming ingesluit is nie, is gevind dat R.70,000 onvoldoende is vir die oprigting van 'n doeltreffende inrigting. Die argitektheit is versoek om gewysigde sketsplanne in te dien en om 'n nuwe raming te verstrek insluitende die koste van elektriese installasie. Hierdie gewysigde planne en hersiene raming het die totale bedrag na R109,000 opgestoot. Die volle bedrag is goedgekeur en in die leningsbegroting van die Departement van Kleurlingsake vir die boekjaar 1962/1963 opgeneem. Hierdie doeltreffend beplande en aantreklike geboue toon dat die R109,000 oordeelkundig aangewend is. My waardering gaan dan ook aan die argitektheit, bestekopnemers, kontrakteurs en sub-kontrakteurs vir die suksesvolle voltooiing van hul taak tot op datum.

'n Verdere R23,400 word in die Departement se huidige boekjaar voorsien vir salarisse aan personeel, onderhoud van leerlinge en toerusting van geboue. Ingevolge die Regulasies uitgevaardig onder die Wet op Buitengewone Onderwys, word 100% van die salarisse deur die Staat betaal en twee-derdes van die salarisse van ander goedgekeurde personeel, soos huisouers, klerk, faktotum ens. Hierbenewens word 50% bygedra tot goedgekeurde uitgawes soos koshuistoerusting en skoolbenodigde asook 'n onderhouds- en vervoertoelaag ten opsigte van

elke kind. Rente en aflossing van die lening word op 'n twee-derde grondslag gesubsidieer en lopende uitgawes op 'n 50% basis.

Alhoewel hierdie finansiële bystand van owerheidsweë op die oog af, en ook in werklikheid, baie ruim is en bykans 80% van die totale administrasiekoste van 'n inrigting soos hierdie dek, dra die beherende instansie - in hierdie geval die Sendingkerk deur middel van sy welsynskommissie tog nog 'n geldelike las van etlike duisende rand wat op eie inisiatief gevind moet word.

DAAD VAN NAASTELIEFDE

Om hierdie rede, meneer die Seremoniemeester, dames en here, dra ek graag my en my Departement se innige dank oor aan die N.G. Sendingkerk vir hierdie daad van Christelike naasteliefde - 'n daad wat spreek van geloof en in die teken staan van die opdrag van Hom, ons Groot Leermeester.

Met sy jarelange ondervinding van welsynswerk onder die Kleurlinge: (gedagtig aan die doweskool hier oorkant) ook van Buitengewone Onderwys aan belemmerdes, het die N.G. Sendingkerk 'n trotse tradisie opgebou.

BESTUURSRAAD

Aan die lede van die Bestuursraad aan wie die huishoudelike bestuur van hierdie inrigting opgedra word, wil ek alle sukses toewens en die vertrouwe uitspreek dat ons verwagtings ten opsigte van hul bekwaamheid om op hierdie raad te dien, nie teleurgstel gaan word nie.

Die Bestuursraad bestaan uit 13 lede, 7 van wie deur die Sinode van die Sendingkerk aangestel word en die orige 6 deur my as Minister. Aan laasgenoemde persone gaan my persoonlike dank en waardering dat hul, hul die aanstelling laat welgeval het en bereid is om te midde van 'n altyd volle dagprogram hul kragte en talente ter beskikking te stel van hierdie inrigting.

SLEGS VIR OPVOEDBARES

Hierdie inrigting sal by voltooiing, skool en koshuis akkomodasie bied aan 60 epileptiese kinders met die taak om elkeen van hierdie leerlinge medies, opvoedkundig, sielkundig, fisies, geestelik en sosiaal op te voed en volwaardig te maak vir 'n nuttige gesins- en beroepslewe. Die program van behandeling staan toegespits op onderwys en opleiding as primêre taak. In die eerste instansie sal hierdie 'n skool wees soos enige ander skool waar gestandaardiseerde leerplane deur gekwalifiseerde personeel binne die opset van die tradisionele onderwyspatroon aangebied word. Opvoedbaarheid en 'n redelike intellektuele vermoë sal dus 'n vereiste kwalifikasie vir opname in die inrigting moet wees.

Alhoewel 'n belangrike aspek van die diens, val blote liggaamlike of mediese versorging buite die bestek van die Wet op Buitengewone Onderwys, en kan die Staat, deur sy Departement van Kleurlingsake, slegs optree as onderwys en opleiding die hoofdoel en funksie is. Ek wil dit reeds op hierdie vroeë stadium duidelik aan die beherende instansies stel, dat streng keuring vanuit die staanspoor nodig sal wees ten einde te verhoed dat hierdie inrigting ontaard in 'n pleeginrigting of versorgingsoord vir swaksinnige of verstandelik verstoorde jeugdiges wat toevallig ook aan epilepsie ly.

In hierdie skool sal die kind beweeg in 'n veilige hawe van begrip en kennis en sal hy onder behandeling staan van mense wat sy probleme, en dus vir hom ken en begryp.

ROEPINGSBEWUSTE PERSONEEL

Eersdaags sal die personeel vir hierdie skool aangestel word. Ek neem aan dat die verantwoordelike instansies 'n fyn keuring gaan toepas by die vulling van die vakante poste. Alleen roepingsbewuste persone kan 'n sukses van hierdie soort werk maak.

Gelukkig is die onderwyser wat in sy beroep 'n duidelike lewensdoel sien, wat persoonlike genot uit sy dagtaak put en geloof het in die vermoëns en moontlikhede van selfs die swakste van sy leerlinge. Dit word vertrou dat genoegsaam Kleurlingonderwysers van hierdie kaliber gewilliglik na vore sal kom om hierdie besondere taak as uitdaging te aanvaar.

Die Prinsipaal van Anna Stifft, 'n ortopediese hospitaal in Hanover, Duitsland, is self 'n liggamlik belemmerde persoon. En tog is hy 'n lieflike roepingsbewuste leier van sy skool.

WORCESTOR

Ten slotte wil ek almal wat, op welke wyse ookal, bygedra het om hierdie mooi gebou en alles waarvoor dit staan, 'n werklikheid te maak, gelukwens met wat reeds bereik is en voorspoed toewens. Hierdie konstruksie is nie alleen 'n sieraad vir die Sendingkerk wie se eiendom dit is nie, maar ook vir Worcester wat as sentrum van onderwys vir belemmerdes reeds bekendheid verwerf het ver buite ons landsgrense.

Meneer die Seremoniemeester, dames en here, dit is nou vir my 'n besondere voorreg om die hoeksteen van hierdie gebou - die skool vir Kleurlingepileptici geleë te Leipoldtlaan, Worcester, en onder beheer van die Welsynskommissie van die N.G.Sendingkerk in Suid-Afrika, heg en vas te lê. Mag hierop nog veel gebou word in die toekoms.

Mag die God van Liefde hierdeur verder verheerlik word.

Uitgereik deur:

Departement van Inligting,
PRETORIA.

20.10.62

OPENINGSREDE VAN SY EDELE DIE MINISTER VAN
VOLKSWELSYN EN PENSIOENE BY DIE 33STE VER-
GADERING VAN DIE NASIONALE WELSYNSRAAD OP
30 OKTOBER 1962.

INLEIDING.

Ons het vandag hier bymekaar gekom vir die 33ste vergadering van die Nasionale Welsynsraad sedert sy ontstaan in November 1947. In die geskiedenis van die Raad is dit 'n besondere geleentheid omdat dit ook die einde van die ampstermyn van die derde Raad is.

Die Nasionale Welsynsraad het dus nou reeds 'n skof van vyftien jaar agter die rug. In die ontwikkeling van ons land se welsynsdienste het hierdie liggaam gedurende die tydperk 'n belangrike rol gespeel waarvoor almal wat met welsynswerk te doen kry, beslis dankbaar is. Die eerste Raad is ingestel op 'n tydstip toe daar na die Tweede Wêreldoorlog 'n groot verskeidenheid van organisasies die welsynsveld betree het. Daar het 'n noodsaaklikheid bestaan vir die behoorlike koördinerings van die verskillende welsynsdienste en in 'n mate van beheer oor hul aktiwiteite en finansies.

Gedurende die eerste vyf jaar van die Raad se bestaan is daar dus noodwendig heelwat aandag gegee aan die belangrike funksie van registrasie van welsynsorganisasies. Dit was beslis nie 'n maklike taak om gedurende daardie eerste vyf jaar 1620 organisasies te registreer nie. Aan meer as dié getal was daar aandag gegee. Raadslede moes deurgaans met versigtigheid te werk gaan en hul rype ervaring en oordeel gebruik om die regte besluite te neem.

Gedurende die tweede vyf-jaar termyn is daar noodwendig minder organisasies geregistreer. Baie het egter weer opgehou om te bestaan en gevolglik was daar aan die einde van 1957 'n totaal van 1829 met registrasiesertifikate deur die Raad uitgereik. Tans staan die getal op 2077.

Noodwendig moes die registrasie van organisasies die noodsaaklike koördinerings van hul werksaamhede voorafgaan. Gedurende die derde termyn kon u dus reeds meer as in die verlede aandag gee aan u koördineringsfunksie. Ek bemerk uit die agenda van sake wat gedurende die huidige sitting behandel sal word dat die Raad reeds gebruik maak van die magte wat aan hom verleen is deur die Wysigingswet op Welsynsorganisasies van 1961 om oorvleueling van dienste sover moontlik uit te skakel.

Dit is vir my as Minister van Volkswelsyn en Pensioene 'n behoefte van die hart om aan elk van die uittredende raadslede 'n persoonlike woord van dank te rig vir die tyd en opoffering wat u u getroos het om hierdie belangrike dienste te lewer. Ook is ek u dankbaar vir die advies oor welsynsake waarmee u my van tyd tot tyd bedien het.

Graag wil ek 'n besondere woord van dank rig aan u geagte Voorsitter, prof. Cronje, wat ten spyte van die moeilike tyd wat hy moes deurmaak, hom steeds met onbaatsugtigheid aan hierdie werk gewy het. Prof. Cronje se leidende aandeel aan die Raad se aktiwiteite word besonder hoog waardeer.

Beleid van Samewerking en Koördinerings

Die aktiwiteite van die mens word vandag in toenemende mate in verenigings georganiseer. Daarvoor is daar natuurlik verskeie baie goeie redes. Een daarvan is dat die mens met gesamentlike optrede meer kan bereik en 'n beter diens kan lewer. Op die gebied van welsynswerk is daar al in die beginjare baie gou besef dat dit nodig is

om mense met gemeenskaplike doelstellings saam te snoer sodat sterk opgetree kan word.

Later was daar weer soveel verenigings dat sommige op hul beurt weer saam groepeer het. So is die erkende patroon van ons welsynsorganisasies dus dat hul op n provinsiale of nasionale basis georganiseer is.

Aan die ander kant het die Staat self ook sy organisasie van tyd tot tyd opgeknap sodat sy velddienste vandag op n streeksbasis georganiseer is.

Die uiteindelijke doelstellings van die welsynsaktiwiteite van die private welsynsorganisasies, die Kerk en die Staat bly egter nog steeds dieselfde naamlik die welsyn van die mens. En om die gemeenskaplike doelstelling te bereik, is n goeie gees van samewerking te alle tye nodig.

Hierdie beleid van samewerking, koördinering en wedersydse vertroue word reeds sedert die stigting van die Departement van Volkswelsyn doelbewus deur die Staat nagestreef. Die afgelope jare het dit in toenemende mate die aandag van my Departement geniet. Daar kan byvoorbeeld verwys word na die werksverdelingsooreenkoms van 1955 wat die lug in baie opsigte gesuiwer het en aan ons welsynsdienste n gesonde basis gegee het. Ons kan met reg daarop trots wees dat ons op die wyse iets bereik het waarmee baie oorsese lande vandag nog ernstige probleme ondervind. Vir die samewerking van die betrokkenes wat dit moontlik gemaak het, is ek dankbaar. Dit stel ons in staat om ons beskikbare kragte so voordelig moontlik aan te wend.

Die tekort aan mannekrag is n probleem waarmee baie ander lande ook te kampe het, veral wat welsynsdienste betref. Daar is n kroniese tekort aan gekikte opgeleide manlike persone. Dit is onder andere daaraan te wyte dat daar n toenemende belangstelling is in die natuurwetenskappe, die nywerhede en die handel. Hierdie verskuiwing van die klem geskied ten koste van die geesteswetenskappe. n Onlangse landswye opname van die Nasionale Buro vir Opvoedkundige en Maatskaplike Navorsing oor graderingsneigings in Suid-Afrika sedert 1918 toon dat daar steeds minder studente hul vir opleiding in die geesteswetenskappe aanmeld. Die persentasie het vanaf 1918 tot 1957 gedaal van byna 67 tot 43.

Maar ons bevolking neem toe en ons probleme word altyd meer ingewikkeld. Ons staan dus voor die voldonge feit dat ons almal ons dienste steeds meer krities moet beskou en dit is ons plig om te verseker dat die organisasie van die werk van so n aard is dat die beskikbare werkkragte ten volle benut word en dat slegs aan noodsaaklike werk aandag gegee word.

In ooreenstemming met sy beleid van samewerking het my Departement die afgelope jare van tyd tot tyd die basis vir subsidiëring van maatskaplike werkers hersien en verbeter. In gevalle waar n behoefte bewys is, is ook uitbreidings toegestaan. Die getal gesubsidieerde poste het vanaf 1955 aansienlik toegeneem. Op 31 Maart 1955 was daar 248 Blanke poste en 34 nie-Blanke poste. Op 31 Maart 1960 het die getal reeds op 444 en 55 onderskeidelik te staan gekom. Die Staat se uitgawe in verband met hierdie diens het ook ooreenkomstig gestyg en het vir die afgelope boekjaar R388,803 beloop. n Toename in Staatsteun moet egter ook noodwendig groter beheer meebring oor die wyse waarop die fondse bestee word en beter beplanning. My Departement beoog gevolglik meer breedvoerige en diepgaande ondersoeke van die aktiwiteite en organisasie van welsynverenigings wat in die toekoms aansoek doen vir die uitbreiding van maatskaplike werkers poste.

By die gedagtegang van die mees ekonomiese en voordeligste aanwending van welsynspersoneel en onderlinge samewerking sluit ook aan die konferensie wat my Departement vir November 1962 saam met verteenwoordigers van gesinsorganisasies belê het. Die tema sal wees: "Die Verskuiwing van die Klem in Maatskaplike Werk na Voorkomingsdienste".

Dit word in die vooruitsig gestel dat by daardie geleentheid waardevolle gedagtewisseling sal plaasvind oor die belangrikheid van voorkomingsdienste in welsynswerk. Dit bly per slot van sake ook ten opsigte van mensemateriaal n waarheid dat dit goedkoper is om te voorkom as om te genees.

Oordrag van Werksaamhede

Wat my Departement se organisasie betref, is daar ook veranderings wat dit moontlik maak om van sekere aspekte van die werk meer intensiewe aandag as in die verlede te gee. Ek verwys na die Regering se beleid om Staatswelsynsdienste te laat inskakel by die departemente wat vir dienste aan besondere rasse verantwoordelik is.

In 1957 is n begin gemaak met die oorplasing van sekere dienste rakende Kleurlinge na die afdeling Kleurlingsake van die Departement van Binnelandse Sake. Dit is opgevolg deur verdere oorplasing van werk na die Departement van Kleurlingsake op 1 April 1962. Daar is ook welsynsdienste oorgeplaas na die Departement van Bantoeadministrasie en -ontwikkeling in 1960. Die Kabinet het verder goedgekeur dat sekere welsynsdienste rakende Indiërs deur die Departement van Indiërsake oorgeneem word vanaf 1 April 1963.

Uit die aard van die saak is die betrokke Departemente nog nie gereed om alle dienste wat deur my Departement gelewer is, oor te neem nie. Dit is n geleidelike proses wat gepaard gaan met heelwat organisasie en administratiewe reëlings. Daar is ook faktore soos die gebrek aan opgeleide personeel wat aan hul rasgenote professionele dienste kan lewer. My Departement se vakkundige welsynspersoneel sal dus nog vir n geruime tyd met sekere dienste behulpsaam wees. As n uitvloeisel van die Gauché-komitee se aanbevelings word werkwinkels vir blindes ook vanaf 1 April 1963 oorgeplaas na die Departement van Arbeid.

Dit word in die vooruitsig gestel dat as gevolg van die oorplasing van werk meer aandag gegee sal kan word aan dienste ten opsigte waarvan daar tot dusver nie die nodige verdieping kon plaasvind nie. Die kwaliteit van die werk sal verbeter kan word.

Enkele ander Aspekte van die Werksaamhede van die Departement

Daar is n paar belangrike aspekte van die Departement se werksaamhede en verantwoordelikhede wat gedurende die afgelope jaar besondere aandag geniet het waarvoor ek graag n paar woorde wil sê. Ek verwys na dienste aan oues van dae, sekere sorgbehoewende kinders en alkoholiste, asook na stappe in verband met die bevordering van gesinswelsyn. Verder wil ek n mededeling doen oor my Departement se navorsingsdienste.

Oues van dae

Gedurende die afgelope aantal jare was daar n toenemende bewuswording van die noodsaaklikheid van versorgingsmaatreëls vir bejaardes. In verhouding tot die res van die bevolking het die aantal bejaardes gegroei. Daar is ook faktore soos verstedeliking en die veranderings wat die gesinslewe ondergaan het.

Die beleid van my Departement is dat ons oues van dae so lank as moontlik in hul eie gesinne, of dié van hul familiebetrekkings en in gemeenskapsverband versorg moet word. Die antwoord op bejaardesorg word beslis nie gevind in die oprigting van meer en meer tehuise nie.

Nogtans was daar 'n stygende aanvraag deur organisasies vir finansiële hulp ten opsigte van die oprigting van ouetehuse en die subsidiëring van hul inwoners.

Onderzoek van die behoeftes van oues van dae het aan die lig gebring dat veral in ons stede 'n behoefte is aan ouetehuse omdat bejaardes daar tot 'n groter mate as op die platteland aan verwaarlosing blootgestel kan word. Veral in Kaapstad, Durban en Johannesburg is daar tekens van 'n tekort aan inrigtingsakkommodasie.

Op die platteland, daarenteen, is die behoefte aan tehuise minder. Die redes daarvoor lê waarskynlik in die feit dat die gesinsverband daar sterker is en die lewenskoste laer.

Dit is die beleid van my Departement om ouetehuse te beplan om die streek te bedien waarin hulle geleë is. Op die platteland bestaan so 'n streek uit 'n aantal omliggende distrikte. Die beplanning geskied na noukeurige ondersoek van al die omstandighede. 'n Beroep is ook op die betrokke organisasie gedoen om eers met die Departement se takkantore in aanraking te kom alvorens daar 'n begin gemaak word met die insameling van fondse of enige stappe in die verband.

Dit word vertrou dat hierdie beleid van beplanning daartoe sal lei dat beter in die behoeftes van bejaardes voorsien sal word en dat welsynsorganisasies nie met leë geboue te doen kry nie wat vir hulle en die staat geldelike verlies mag meebring.

Die Kinderwet

Dit is aan u bekend dat die Kinderwet van 1960 'n hele aantal belangrike wysigings in verband met die versorging en behandeling van kinders bevat het. Met die toepassing daarvan word goeie vordering gemaak. Daar is reeds waarnemingsentrums in Pretoria, Kaapstad, Durban en Johannesburg goedgekeur en verskeie kinders het al die voordeel van hierdie diens geniet. Ook word in toenemende mate gebruik gemaak van die bepaling dat 'n kinderhof 'n sorgbehoewende kind op proef kan plaas en sekere voorwaardes kan voorskryf waaraan hy en sy ouers moet voldoen. Die ouers word op dié wyse ook tot verantwoordings geroep. Daar word verder besondere aandag gegee aan moontlike onnodige lang aanhouding van kinders in kindertehuise en klem word gelê op die noodsaaklikheid om die kind, waar enigsins moontlik, by sy gesin terug te plaas.

Alkoholisme

Teen die begin van die jaar het ek die belangrike en omvattende verslag van die Interdepartementele Komitee van Onderzoek insake die Behandeling van die Dranksugtige ontvang. Dr. Brümmer was voorsitter van die Komitee. Die Komitee was aangestel as gevolg van die wye openbare belangstelling in die probleem van alkoholisme. Die Staat wat reeds vir jare lank dienste aan alkoholiste lewer, stel self ook belang in die probleem.

Die verslag was aan u Raad se Uitvoerende Komitee voorgelê vir inligting en kommentaar en die Komitee is dus bekend met die inhoud daarvan en met die aanbevelings wat ek in beginsel aanvaar het. Die Regering gaan heelhartiglik akkoord met die Komitee se aanbeveling dat 'n nasionale plan van aksie nodig is om die probleem van alkoholisme te bestry en dat die koördinerende en beplanning van so 'n

nasionale program by my as Minister van Volkswelsyn en Pensioene moet berus.

Die verskillende aanbevelings geniet tans my Departement se aandag. 'n Begin is reeds gemaak met die beplanning van een gesentraliseerde kompleks staatstoevlugte vir alkoholiste te Sonderwater. Dit is ook my voorneme om gedurende die eerskomende sessie wetgewing in te dien met die doel om die statutêre voorsiening vir die behandeling van die alkoholis op te knap.

Bevordering van Gesinswelsyn

'n Ander belangrike komitee het vroeg vanjaar 'n omvattende verslag aan my voorgelê naamlik die Komitee van Onderzoek insake Gesinstoelae onder voorsitterskap van Dr. Piek. Ook hierdie Komitee se verslag het al voor u Uitvoerende Komitee gedien.

Die komitee se gevolgtrekking was dat die instelling van 'n uitgebreide gesinstoelaestelsel nie doeltreffend en wenslik sal wees om 'n verhoging in die Blanke geboortesyfer te weeg te bring nie, asook dat dit nie 'n doelmatige middel is om 'n verbetering in die standaard van versorging en opleiding van kinders in mindergegoede huisgesinne te bewerkstellig nie. Hierteenoor het die Komitee bevind dat voorkeur liefs aan die uitbreiding van bestaande hulpskemas verleen moet word. Die aanbevelings van die Komitee geniet tans my aandag.

In 1960 is die bekende Gesinsjaar van stapel gestuur wat sy hoogtepunt in 1961 bereik het met die hou van die Gesinskongres. Sowel die Gesinsjaar as die Gesinskongres het as onderliggende gedagte gehad die bevordering van die gesinslewe. Die algemene gevoel van die Kongres was dat die werk van die Gesinsjaar en Gesinskongres nie moet doodloop nie, maar dat die voortsetting daarvan in die een of ander vorm aan 'n permanente raad of instituut opgedra moet word.

Een van die belangrike aanbevelings van die Piek-komitee is dat die totstandkoming van 'n spesifieke liggaam vir gesinsbeleid die aandag van die owerheid moet geniet.

In verband met hierdie belangrike aangeleentheid is daar samesprekings gehou tussen die Departement, lede van die Beheerkomitee van die Gesinskongres en dr. Piek. 'n Memorandum is aan my voorgelê.

U is bewus daarvan dat die Interdepartementele Komitee insake Rahabilisasie-aangeleenthede aanbeveel het dat die Nasionale Welsynsraad afgeskaf moet word. Omdat die Raad waarskynlike wag op duidelikheid in die verband het ek besluit om by hierdie geleentheid 'n aanduiding te gee van wat be-oog word.

Ek het besluit om nie die Raad af te skaf nie, maar oorweeg om dit op 'n ander basis her saam te stel, en dit uit te bou sodat daar onder andere uitvoering gegee kan word aan die gedagte van 'n liggaam vir gesinsbeleid soos deur die Gesinskongres en die Piek-komitee na vore gebring. Die gedagte is geopper dat die Raad bv. uit verskillende maar verwante kommissies elk met sy bepaalde gespesialiseerde terrein, kan bestaan, byvoorbeeld 'n Kommissie vir Gesinsbeleid, 'n Kommissie vir Registrasie en Beheer van Welsynsorganisasies ens.

Sodanige hersamestelling van die Raad sal beteken dat die doelstellings van die Raad herformuleer sal moet word, die administrasie daarvan gereorganiseer, en die Wet op Welsynsorganisasies moontlik gewysig sal moet word. Die Raad sowel as die Nasionale Welsynsorganisasies sal die volle geleentheid kry om aanbevelings in verband met die moontlike wysiging van die Wet te maak.

Navorsing

Vir 'n gesonde en konstruktiewe welsynsbeleid is noukeurige beplanning en evaluasie van dienste noodsaaklik. Met dié doel voor oë is my Departement se navorsingspersoneel in die loop van die jaar aangevul. Daar sal in die vervolg meer aandag gegee word aan navorsing in verband met die verskillende welsynsdienste wat deur my Departement gelewer word en aan die bepaling van die behoefte aan dienste. Dit word vertrou dat die private welsynsorganisasies ook in toenemende mate bewus sal word van die noodsaaklikheid van navorsing. Die Departement sal graag ook in die verband met organisasies saamwerk.

Toegewings in Verband met Maatskaplike Pensioene

Die Regering het gedurende die afgelope jaar meer tasbare bewys gelewer dat hy die belange van daardie groep persone wat vir verskillende redes nie in hul eie onderhoud kan sorg nie, op die hart dra. Dit is gedoen in die vorm van 'n bonusverhoging. In die geval van Blankes is die bonus van R4 tot R5.50 per maand verhoog terwyl Kleurlinge en Indiërs verhogings van 75 sent gekry het wat hulle bonusse te staan bring op R2.75 per maand.

Gedurende die afgelope sessie is wetgewing aangeneem wat gelei het tot die verhoging van pensioene betaalbaar aan ongeskikte Kleurling oudgediendes en hul afhanklikes.

As gevolg van probleme wat ontstaan het in verband met staatsondersteuning aan persone wat die Republiek uit 'n gebied in Afrika binnekom, is daar nou ook wetgewing aangeneem wat die betaling van maatskaplike pensioene aan sulke persone magtig.

Slot

Graag wil ek u bedank vir die geleentheid om hier saam met u te kon verkeer en enkele gedagtes te wissel. Ek waardeer hierdie jaarlikse instelling besonders omdat dit ons in noue kontak met mekaar bring en dit die goeie wedersydse verstandhouding bevorder wat die afgelope jare tussen my as Minister van Volkswelsyn en Pensioene en die Nasionale Welsynsraad ontwikkel het.

Uitgereik deur:

Departement van Inligting,
PRETORIA.

30.10.1962

DEPARTEMENT VAN LANDBOU-EKONOMIE EN -BEMARKINGVir Vyrstelling om Donderdag 1.11.62

Die Sekretaris van Landbou-ekonomie en -bemarking, mnr. S.J.J. de Swardt, het per vliegtuig van Jan Smuts na Rome vertrek. Hy sal vanoggend na Tunis vlieg alwaar hy die Afrikaastreekkonferensie van die Voedsel- en Landbou-organisasie sal bywoon. Mnr. De Swardt sal die Suid-Afrikaanse afvaardiging lei.

Die konferensie sal die bevordering van landbou in ontwikkelende lande bespreek.

Mnr. De Swardt sal bygestaan word deur mnr. L.A. Pepler, Direkteur van Bantoe-ontwikkeling, en dr. J.M. Latsky, hoofvoedingsadviseur van die Departement van Gesondheid.

Dr. Latsky het ook die eerste sitting van die Afrika-komitee oor landboustatistiek bygewoon.

Na afloop van die V.L.O.-konferensie sal dr Latsky en mnr. Pepler n konferensie oor landboubepanning bywoon wat tot 19 November sal duur.

Uitgereik deur:
Departement van Inligting,
PRETORIA.

DEPARTMENT OF AGRICULTURAL ECONOMICS AND MARKETINGFor Release : Thursday, 1.11.1962

The Secretary for Agricultural Economics and Marketing, Mr. S.J.J. de Swardt, left by air from Jan Smuts to Rome. He will fly to Tunis to-day to attend the Africa Regional Conference of the Food and Agricultural Organization. Mr. de Swardt will lead the South African delegation.

The Conference will discuss the promotion of agriculture in developing countries.

Mr. de Swardt will be assisted by Mr. L.A. Pepler, Director for Bantu Development, and Dr. J.M. Latsky, Chief Nutrition Advisor to the Department of Health.

Dr. Latsky also attended the first session of the African Committee on Agricultural Statistics.

After the F.A.O. Conference Dr. Latsky and Mr. Pepler will attend a conference on agricultural planning which will last until November 19th.

Issued by:

Department of Information,
PRETORIA.

1.11.62

Collection Number: AD1715

SOUTH AFRICAN INSTITUTE OF RACE RELATIONS (SAIRR), 1892-1974

PUBLISHER:

Collection Funder:- Atlantic Philanthropies Foundation

Publisher:- Historical Papers Research Archive

Location:- Johannesburg

©2013

LEGAL NOTICES:

Copyright Notice: All materials on the Historical Papers website are protected by South African copyright law and may not be reproduced, distributed, transmitted, displayed, or otherwise published in any format, without the prior written permission of the copyright owner.

Disclaimer and Terms of Use: Provided that you maintain all copyright and other notices contained therein, you may download material (one machine readable copy and one print copy per page) for your personal and/or educational non-commercial use only.

People using these records relating to the archives of Historical Papers, The Library, University of the Witwatersrand, Johannesburg, are reminded that such records sometimes contain material which is uncorroborated, inaccurate, distorted or untrue. While these digital records are true facsimiles of paper documents and the information contained herein is obtained from sources believed to be accurate and reliable, Historical Papers, University of the Witwatersrand has not independently verified their content. Consequently, the University is not responsible for any errors or omissions and excludes any and all liability for any errors in or omissions from the information on the website or any related information on third party websites accessible from this website.

This document forms part of the archive of the South African Institute of Race Relations (SAIRR), held at the Historical Papers Research Archive at The University of the Witwatersrand, Johannesburg, South Africa.